

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับเซาว์อารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาล จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยของภาคเอกชน จำนวน 6 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยเกริก มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวนทั้งสิ้น 667 คน ซึ่งผลการเปรียบเทียบการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อเซาว์อารมณ์ได้มาจากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยวิธีการนำเข้าทุกตัวพร้อมกัน (Enter Method)

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยจำแนกเป็น 2 ตอนดังนี้

1. ค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ในการอธิบายตัวแปรต่างๆ

- จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสูงสุดต่ำสุดของเซาว์อารมณ์และปัจจัยด้านต่างๆ
- ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับเซาว์อารมณ์

2. วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

- วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเซาว์อารมณ์กับปัจจัยด้านต่างๆ โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ(Multiple Regression Analysis)ด้วยวิธีการนำเข้าทุกตัวพร้อมกัน(Enter Method)

เพื่อให้เข้าใจถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิจัย ดังนี้

\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Max	หมายถึง	ค่าสูงสุด
Min	หมายถึง	ค่าต่ำสุด
r	หมายถึง	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักทโมเมนต์
R	หมายถึง	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R ²	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์

S.E. _b	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอยปกติ
S.E. _{est}	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์
b	หมายถึง	สัมประสิทธิ์ถดถอยปกติของตัวแปรในรูปคะแนนดิบ
β	หมายถึง	สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐานของตัวแปรในรูปคะแนนมาตรฐาน
t	หมายถึง	อัตราส่วน t ใช้ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

EQ	หมายถึง	เชาวน์อารมณ์
GPA	หมายถึง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
SE	หมายถึง	การเห็นคุณค่าของตนเอง
STRES	หมายถึง	ความเครียด
PAR 1	หมายถึง	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่
PAR 2	หมายถึง	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ
PAR 3	หมายถึง	การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
PAR 4	หมายถึง	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
COP 1	หมายถึง	การเผชิญปัญหา แบบมุ่งจัดการกับปัญหา
COP 2	หมายถึง	การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม
COP 3	หมายถึง	การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง

ตอนที่ 1 สถิติเชิงพรรณนาในการอธิบายตัวแปรต่างๆ

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสูงสุดต่ำสุดของชาวอาร์มณ และปัจจัยด้านต่างๆ

ตารางที่ 3.1 จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุดต่ำสุดของข้อมูลส่วนตัวของ นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

ข้อมูลส่วนตัวของนิสิตนักศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	316	47.4
หญิง	351	52.6
มหาวิทยาลัย		
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	98	14.7
มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น	87	13.1
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	79	11.9
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	76	11.4
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต	71	10.6
มหาวิทยาลัยสยาม	68	10.2
มหาวิทยาลัยเกริก	65	9.7
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	62	9.3
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	60	9.1
ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	195	29.24
ชั้นปีที่ 2	215	32.23
ชั้นปีที่ 3	117	17.54
ชั้นปีที่ 4	98	14.69
อื่นๆ	42	6.30

จากตาราง 3.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 52.6 เป็นเพศหญิง ส่วนที่เหลือร้อยละ 47.4 เป็นเพศชาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลและภาคเอกชน รวมทั้งสิ้น 9 แห่ง แบ่งเป็น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่กลุ่มตัวอย่างได้ศึกษาอยู่สูงสุดเป็นอันดับแรก คิดเป็นร้อยละ 14.7 รองลงมาคือ มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น คิดเป็นร้อยละ 13.1 และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต คิดเป็นร้อยละ 11.9 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากที่สุดร้อยละ 32.23 รองลงมาได้แก่ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 29.24 และนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 17.54 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุดต่ำสุดของเชาว์อารมณ์และปัจจัยต่างๆ

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด
เชาว์อารมณ์	121.90	12.31	159	86
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.82	0.55	3.90	1.40
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่	87.64	10.50	115	41
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	64.52	10.58	100	36
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	55.73	15.33	109	27
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	60.08	18.22	121	27
การเห็นคุณค่าในตนเอง	17.58	4.66	25	2
ความเครียด	8.85	3.81	21	0
การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา	101.44	11.28	133	60
การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาทางลัด	27.68	4.66	40	8
การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง	60.19	10.60	93	31

จากตาราง 3.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนเชาว์อารมณ์อยู่ระหว่าง 86-159 คะแนน (คะแนนเต็ม 165 คะแนน) โดยมีคะแนนเชาว์อารมณ์เฉลี่ยเท่ากับ 121.90 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 1.40 - 3.90 (คะแนนเต็ม 4.00) โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.82

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่อยู่ระหว่าง 41-115 คะแนน (คะแนนเต็ม 125 คะแนน) โดยมีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่เฉลี่ยเท่ากับ 87.64 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจอยู่ระหว่าง 36-100 คะแนน (คะแนนเต็ม 115 คะแนน) โดยมีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจเฉลี่ยเท่ากับ 64.52 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอยู่ระหว่าง 27-109 คะแนน (คะแนนเต็ม 125 คะแนน) โดยมีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเฉลี่ยเท่ากับ 55.73 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมอยู่ระหว่าง 27-121 คะแนน (คะแนนเต็ม 130 คะแนน) โดยมีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมเฉลี่ยเท่ากับ 60.08 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ระหว่าง 2-25 คะแนน (คะแนนเต็ม 25 คะแนน) โดยมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 17.58

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนความเครียด อยู่ระหว่าง 0-21 (คะแนนเต็ม 21 คะแนน) โดยมีคะแนนความเครียดเฉลี่ยเท่ากับ 8.85 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาอยู่ระหว่าง 60-133 คะแนน (คะแนนเต็ม 135 คะแนน) โดยมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาเฉลี่ยเท่ากับ 10.1.44 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมอยู่ระหว่าง 8-40 คะแนน (คะแนนเต็ม 40 คะแนน) โดยมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเฉลี่ยเท่ากับ 27.68 คะแนน

กลุ่มตัวอย่างได้คะแนนการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงอยู่ระหว่าง 31-93 คะแนน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) โดยมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงเฉลี่ยเท่ากับ 60.19 คะแนน

ตารางที่ 3.3 จำนวนร้อยละ ของปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่	260	39.0
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	120	18.0
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	135	20.2
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	152	22.8
รวม	667	100.0

จากตาราง 3.3 จากการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแบบของ Buamrind สามารถแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 แบบดังนี้ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่มากที่สุดเป็นอันดับแรก คิดเป็นร้อยละ 39.0 รองลงมาคือการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม ร้อยละ 22.8 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยร้อยละ 20.8 และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 18.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.4 จำนวนร้อยละ ของปัจจัยด้านการเผชิญปัญหาของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

การเผชิญปัญหา	จำนวน	ร้อยละ
การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา	225	33.7
การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	182	27.3
การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง	260	39.0
รวม	667	100.0

จากตาราง 3.4 จากการศึกษาการเผชิญปัญหา สามารถแบ่งรูปแบบการเผชิญปัญหา ออกเป็น 3 แบบดังนี้ การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหา การสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงกันมากเป็นอันดับหนึ่ง จำนวนร้อยละ 39.0 รองลงมา คือการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา ร้อยละ 33.7 และ การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม น้อยที่สุด ร้อยละ 27.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันไพรดักซ์โมเมนต์ของตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเครียดและการเผชิญปัญหา กับเซวารมณณ์ของนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัย

ตัวแปร	EQ	GPA	PAR1	PAR2	PAR3	PAR4	SE	STRES	COP1	COP2	COP3
EQ											
GPA	.039										
PAR1	.378	.020									
PAR2	-.025	-.069	.168								
PAR3	-.218	-.123	-.280	.555							
PAR4	-.220	-.147	-.167	.375	.781						
SE	.392	.119	.358	-.134	-.418	-.377					
STRES	-.112	-.020	-.111	.130	.158	.139	-.333				
COP1	.606	.036	.432	.026	-.091	-.054	.328	-.101			
COP2	.303	-.032	.335	.143	-.060	.038	.177	.082	.389		
COP3	-.160	-.102	-.077	.344	.468	.461	-.489	.397	-.050	.230	

จากตาราง 3.5 จะเห็นได้ว่าเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระข้างต้น อันได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(GPA) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่(PAR1) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ(PAR2) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย(PAR3)และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม(PAR4) การเห็นคุณค่าในตนเอง(SE) ความเครียด(STRES)และการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา(COP1) การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม(COP2) และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง(COP3) พบว่า ไม่เกิดสภาวะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) ซึ่งเป็นสภาวะที่ส่งผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ที่ใช้ในการประมาณขนาดความแม่นยำ (Imprecision of the coefficients) อันจะเกิดขึ้นในกรณีที่ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กัน ในทางบวกสูงเท่านั้น($r > 0.80$) จึงทำให้ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ไม่ต้องมีการแก้ไขปัญหาการเกิดสภาวะความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Multicollinearity)

ในส่วนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ในตารางเมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation Matrix) โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันไพรดักซ์โมเมนต์ พบว่า ปัจจัยทางด้านการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นเพียงปัจจัยเดียวที่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยอื่นๆทั้งหมด โดยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอารมณณ์ ($r=0.392$) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r=0.119$) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่($r=0.358$) การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาและแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=0.328, 0.177$) ส่วนปัจจัยทางด้าน การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม

($r = -0.134, -0.418, -0.377$) ความเครียด ($r = -0.333$) และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -0.489$)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเขาว์อารมณ์กับปัจจัยคัดสรรต่างๆเป็นการวิเคราะห์ความสามารถของตัวแปรคัดสรรในการทำนายระดับเขาว์อารมณ์ โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ(Multiple Regression Analysis) ด้วยการนำเข้าทุกตัวพร้อมกัน (Enter Method)

ปัจจัยคัดสรรประกอบด้วยตัวแปรจำนวน 10 ตัวแปร ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(GPA) การเห็นคุณค่าในตนเอง(SE) ความเครียด(STRES) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่(PAR1) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ(PAR2) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย(PAR3)และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม(PAR4) การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา(COP1) การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม(COP2)และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง(COP3)

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเห็นคุณค่าในตนเองและความเครียดใส่ข้อมูลเป็นคะแนนดิบ ขณะที่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 รูปแบบและการเผชิญปัญหา 3 แบบ ให้เป็นการใส่รหัสแบบ Effect Coding เพื่อแยกประเภทของกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ด้วยการนำเข้าทุกตัวพร้อมกัน (Enter Method) แสดงดังตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ(Multiple Regression Analysis) เพื่อหาปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับเขาว์อารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

ตัวแปร	B	S.E. _b	β	t	P-value
ค่าคงที่ (constant)	110.488	3.184		34.703**	.000
SE	.602	.112	.228	5.400**	.000
PAR 1	3.093	.698	.193	4.433**	.000
PAR 3	-1.803	.821	-.096	-2.197*	.028
COP 1	3.561	.634	.225	5.618**	.000
COP 3	-3.637	.672	-.238	-5.415**	.000
R= 0.489 R ² = 0.239 Adjusted R ² = .230 F= 25.799** S.E. _{est} = 10.807					

* $p < .05$ ** $p < .01$

จากตาราง 3.6 พบว่า มีตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปร อันได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง(SE) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่(PAR1) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย(PAR3) การ

เผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา(COP1)และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง(COP3) สัมพันธ์กับ
 เซาวน์อารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยที่การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา การ
 เห็นคุณค่าในตนเองและการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่สัมพันธ์ทางบวกกับเซาวน์อารมณ์ของ
 นิสิตนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงสัมพันธ์ทางลบกับเซาวน์อารมณ์ของนิสิตนักศึกษาอย่างมี
 นัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดในทางลบ
 เป็นอันดับแรก ($\beta = -.238$) รองลงมาได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง ($\beta = .228$) การเผชิญปัญหา
 แบบมุ่งจัดการกับปัญหา($\beta = .225$) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ ($\beta = .193$) และการอบรม
 เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($\beta = -0.096$) ตามลำดับ โดยตัวแปรทั้ง 5 ตัว ให้ค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์พหุคูณ 0.489 ($R = 0.489$) และร่วมกันพยากรณ์เซาวน์อารมณ์ได้ร้อยละ 23.9 ($R^2 =$
 0.239)

จากผลการวิเคราะห์ที่กล่าวมา สามารถนำมาเขียนเป็นสมการทำนายในรูปของคะแนน
 มาตรฐานได้ดังนี้

$$EQ = 0.228(SE) + 0.225(COP 1) + 0.193(PAR1) - 0.096(PAR3) - 0.238(COP3)$$

จากสมการถดถอยมาตรฐาน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ถ้านิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยได้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองมาตรฐานเพิ่มขึ้น 1
 จะได้คะแนนเซาวน์อารมณ์มาตรฐานเพิ่มขึ้น 0.228
2. ถ้านิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยมีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา จะได้คะแนน
 เซาวน์อารมณ์มาตรฐานเพิ่มขึ้น 0.225
3. ถ้านิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ จะได้คะแนน
 เซาวน์อารมณ์มาตรฐานเพิ่มขึ้น 0.193
4. ถ้านิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะได้คะแนน
 เซาวน์อารมณ์มาตรฐานลดลง 0.096
5. ถ้านิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยมีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง จะได้คะแนน
 เซาวน์อารมณ์มาตรฐานลดลง 0.238

สรุปได้ว่า มีปัจจัยคัดสรร 5 ตัวแปร อันประกอบด้วย การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง
 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา การเห็นคุณค่าในตนเอง การอบรมเลี้ยงดูแบบ
 รักเอาใจใส่และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยที่สัมพันธ์กับเซาวน์อารมณ์อย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยตัวแปรทั้ง 5 ตัวร่วมกันพยากรณ์เซาวน์อารมณ์ได้ร้อยละ 23.9